

JE ČAS STÁT SE HVĚZDOU

Právej

JAKO
BY TĚ

*nikdo
neslyšel*

VANESSA JONES

Zpívej, jako by
tě nikdo neslyšel

First published 2019 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan
Copyright © Vanessa Jones, 2019

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Slámová, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-895-9 (pdf)

Zpívej
JAKO
BY TĚ
nikdo
neslyšel

VANESSA JONES

KING
COOL

Mým třem kamarádům.
A také všem těm, kteří někdy byli
tak nervózní, že jim to prostě nešlo.

1. KAPITOLA

Kdyby tohle byla úvodní scéna muzikálu, přicházela bych v ní k těmto dveřím s jedním koženým kufříkem v každé ruce a s úsměvem na tváři a chystala bych se začít zpívat o tom, jaké je nádherné ráno, nebo o tom, jak hory ožívají, nebo o něčem podobně kýčovitém.

Ale tohle není muzikál.

Není tu žádné dmutí orchestru, žádný zpěv ptáků. Na pozadí je slyšet jen hukot dopravy na Old Compton Street a je tu cítit slabý závan slaniny a dýmu z aut. A protože jsem sem přišla sama, nesnesitelně tu chybí někdo, komu bych mohla zpívat. Společnost mi dělá jen *buch buch* mého vlastního vyděšeného srdce.

Obrovská budova ze světlých cihel je elegantně usazená na rohu Soho Square. Moje uši zachytí mix klasické klavírní hudby a beatů hip hopu, který se

line zevnitř a který mě rozechvívá vzrušením. Napravo ode mě je ocelová plaketa, na níž stojí:

*DUKEOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ
DŘÍVE KRÁLOVSKÁ ŠKOLA
ZALOŽENA 1854*

Pod tím rozeznávám ještě jednu větu, která je psaná menším písmem:

*Jedině na jevišti jsem žil.
Oscar Wilde*

Takže žádný stres.

Dobře, je čas se soustředit. Tohle není jen konkurz mého života. Teď dělám konkurz *pro* svůj život. Zkontroluji čas na svém mobilu, nadechnu se a projdu vysokými dveřmi.

Panebože, je to tu tak *obrovské*. Všude jsou studenti, jen tak se procházejí, protahují se, klábosí... Jsou dokonce i na stěnách – bíle vymalované atrium je zdobeno jejich podepsanými fotografiemi v rámečcích o velikosti pětadvacet krát dvacet centimetrů a snímky pocházejí z doby od dvacátých let minulého století až do současnosti. Některá z těch jmen poznávám; hodně jich ale neznám. Spousta spisovatelů, režisérů, herců a tanečníků na mě škodolibě shlíží, přitom se zářivě na půl pusy usmívají.

Asi jen ti nejlepší studenti se dostanou až na Dukeovu zeď slávy. Když vidím, jakého úspěchu dosáhli, stahuje se mi hrdlo.

Kolik mám času? Čtyři minuty. Ještě je čas proklouznout na záchod a projít si znovu svou písničku. Na recepci sedí studentka, která zaznamenává, kdo přichází.

„Jméno?“

„Nettie.“

Prochází seznam.

„Pardon – je to Antoinette,“ opravím se. „Svoje celé jméno vlastně nepoužívám.“

„Bez obav.“ Najde mé jméno a pak se podívá znovu na mě, tentokrát s větším zájmem. „Změním to.“

Poděkuji jí a prosmýknu se rychle dál kolem ní ještě dříve, než dostane šanci zeptat se mě na něco dalšího, díky čemuž by si mohla uvědomit, kdo jsem.

Na každé straně foyer jsou dveře, které vedou k obrovským studiím. Procházím kolem dvou na levé straně: v jednom probíhá výuka street dance, v tom druhém je lekce muzikálu. U okna do toho druhého se zastavím zrovna ve chvíli, kdy nějaký kluk vyšvihne posledních pár tónů Bring Him Home, zbytek třídy ho při tom se zatajeným dechem pozoruje. Páni. Je úžasný! Tak dobrý, až z toho jednomu padá brada. Nemohu si pomoci a přemýšlím, jestli se i já na téhle akademii jednou budu učit svému řemeslu, jestli si ho budu podrobovat a stávat se naprosto dokonalou...

Fajn, to by stačilo. Sněním si tu své místo nezískáš.

Odrhnu se od studiového okna a projdu dál až do šaten. Přílehlý záchod je bíle vykachlíčkováný a čistý. Nikdo tu není. Zamknu se a zplna hrdla zpívám vlastnímu odrazu. Jde to dobře, ale bože, jsem tak

nervózní. Možná bych měla zazpívat tu druhou píseň, asi je jednodušší.

Začnu si zase sbírat své věci.

Na telefonu se s pípnutím ozve hlasová schránka. Bezmyšlenkovitě si dám telefon k uchu a tašku si přehodím přes rameno.

„Ahoj Nettie, jsem ve městě –“

Kachlíčky na stěně záchodu jsou najednou celé rozmazané.

„Neříkala jsi, že potřebuješ sprchový gel?“

Její hlas mi způsobí šok a najednou se mi chce zvracet.

„Zavolej mi, kdyby sis vzpomněla na něco dalšího. Mám tě ráda.“

Máma.

Podlomí se mi kolena. Abych získala nějakou oporu, rychle se chytím umyvadla a při tom upustím svůj telefon na tvrdou podlahu. Dopadá s hlasitým třeskutím.

Máma...

Předkloním se a vyzvracím se do záchodu.

...jak?

Zašátrám po podlaze a pátrám po svém telefonu. Skleněný displej je jedna velká prasklina ve tvaru pavučiny, ale stále je vidět seznam hlasových zpráv, kde je i ona, úplně nahoře. To není možné. To *není* možné.

Pokouším se polknout, ale bolí to. Do hlavy se mi hrne krev a jsem si celkem jistá, že mi určitě exploduje. Utrhne mi to hlavu a já tady na záchodcích vykrvácím jako v nějaké scéně z hororu pro teenagery.

Pokouším se uklidnit.

Tohle vůbec nedává smysl. Moje máma přece před víc než jedním rokem zemřela. Proč mi od ní přišla hlasová zpráva?

Není snad...?

Možná to celé byl jen nějaký omyl. Možná se někde tajně uzdravila. Možná to celé byl jen nějaký dlouhý, odporný sen. Možná...

Tohle je směšné. Žádné možná tu nijak nepomůže – když se pak člověk vrátí zpět do reality, je to jen ještě horší. Bůh ví, že vím, o čem mluvím.

Uklidni se. Nemůžeš se sesypat – ne tady, ne teď.

Podívám se do zrcadla a snažím se pořádně zhluboka nadechnout, ze rtů si otrů zvratky. Tohle je prostě jen nějaké technické selhání – nějaká chyba mobilního operátora. Ta zpráva se zasekla někde v éteru a byla mi doručena se zpožděním – asi se čtrnáctiměsíčním zpožděním. To je všechno.

Nemohu dopustit, aby mě to ovlivnilo. Ne dnes. Tohle je přece tak důležité. Prostě dýchej.

Jenže nemohu.

Nemohu dýchat.

Šlo mi to tak dobře. Dnešek bude bez mámy těžký, to jsem přece věděla. Ale držela jsem se – aspoň tedy do toho okamžiku, kdy jsem uslyšela její hlas. Teď nemohu dýchat, jsem v troskách. Moje hrdlo je opuchlé syrovými emocemi a plné kyselých šťáv, moje oči pálí.

Ale ne, teď ne. Teď nebreč. Seber se, Nettie.

Svémi třesoucími se prsty si u očních koutků trochu zatlačím na spánky a zamířím zpět do foyer, kde muž s puntíkatou kravatou vystrkuje hlavu ze studia, kde probíhá konkurz.

„Antoinette. Tady jsi. Před chvilkou jsme tě volali.“

„Omlouvám se, já –“

„Žádný strach. Jestli jsi připravená, rádi tě teď uvidíme.“

Sotva se soustředím, ale následuji ho do studia.

„Tak tedy, co nám dnes zazpíváš?“ ptá se ten muž. Zanechá mě ve středu místnosti a sám se jde posadit k ostatním členům poroty.

„No... Mám připravenou píseň I'm Not Afraid of Anything...“ zakoktám. Překvapivě se nikdo nesměje. Navzdory názvu písně teď určitě vypadám, že se bojím naprosto všeho. Místnost se se mnou točí.

„Nemáš tam něco jiného?“ pronese žena, která sedí vedle něj.

Pokouším se zaostřit na její tvář, ale právě teď ji vidím jen jako bílou skvrnu s černošedým mikádem.

„Tohle jsme slyšeli už sedmkrát.“ Její hlas je chladný a upjatý.

„Aha. No, mám –“

„No, ať už je to cokoli, pojďme si to poslechnout. Už si potřebuji odpočinout od té ubíjející nudy,“ pronese ten hlas. Uvědomím si, že velkým studiem se nese ozvěna. Dobrá akustika, jak by řekla máma.

Máma.

Ztuhnu. Moje nohy se ani nehnou; jsem tu v pasti, jsem v centru pozornosti, je to příšerné a já nemohu ani na krok.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se ten muž.

„Ach, jistě.“ Jako omráčená se donutím přejít ke klavíristovi, abych mu dala noty. Když se pak vrátím zpět do středu studia a čekám na předeheru, vím, že pořád něco není v pořádku. Jen vratce stojím na

nohou a moje hrdlo je zúžené, nedaří se mi dostat do plic dost vzduchu.

Dnes tu se mnou měla být máma. Oblékla jsem si šaty, které mi dala k sedmnáctým narozeninám – ty květované. Vybrala jsem si její oblíbenou písničku. *Potřebuju* ji. Ale... ne takhle. Jak se to mohlo stát, zrovna teď?

Prvních pár slov písně je slyšitelných, ale je to jen tak tak. Můj hlas je tenký, kolísavý. S každým nádechem se to jen zhoršuje.

Na konci prvního refrénu už skoro jen šeptám. Co se to se mnou děje?

„Nikdy se tam nedostaneš.“ To jsou poslední slova, která mi babička řekla před tím, než jsem dnes ráno odešla z domu, a právě ta mi teď vytanou na mysli. *„Nevím, proč se s tím vůbec obtěžuješ. Nikdy to nezvládneš. Jen se podívej, kam dostal showbyznys tvoji mámu.“*

„Je mi to fuk. Tohle je prostě to, co chci. Máma chtěla, abych tam šla. Ona na mě byla pyšná – ne že by sis toho někdy všimla.“

Máma.

Už nemám sílu ani na to, abych se naštvála. Jsem teď úplně vyčerpaná, zbyl mi jen drtivý žal, který mi pulzuje celou hrudí.

Klavírista přestane hrát a já si uvědomím, že jsem úplně přestala zpívat.

„Nettie, nechceš sklenici vody?“ zeptá se muž.

„Já –“

„Stalo se něco?“

„Ne, jsem v pořádku. Já jen –“

Jen jsem slyšela hlasovou zprávu od své mrtvé mámy a teď nemohu zpívat, to je ten problém. Ale tohle jim říct nemohu, nebo snad ano? Pramínky slz mě lechtají na čelisti a já je zprudka setru. Porota si musí myslet, že mi pěkně selhaly nervy, když tu tak stojím uprostřed studia a potichu, bez jakéhokoli vysvětlení brečím.

„Nettie?“

„*Omlouvám se*,“ zamumlám a uteču.

Obálka leží na stole už dobrou půlhodinku, než konečně získám odvalu a přistoupím k ní. Pozlacená písmena na jejím rubu se na mě upínají a vyzývají mě, abych si troufla ji roztrhnout a otevřít.

Po tom mém fiasku na konkurzu není možné, aby mě přijali, ale právě teď je to naposledy, kdy to opravdu *nevím* jistě. Dokud tu obálku neotevřu, mohu si pořád představovat, jaký by byl můj život, kdybych se tam dostala, stále mohu doufat, že budu mít šanci začít zase budovat svůj život.

Nemám žádný plán B. Protože jsem se tak moc upínala k divadlu a muzikálu, nepodala jsem žádnou přihlášku na univerzitu. A taky jsem byla pohlcená truchlením kvůli mámě, proto jsem zapomněla promyslet si nějaký záložní plán. Uvážnu tu a budu muset dál žít s tetičkou – musím jí říkat „tetičko“, protože kdybych jí říkala „babičko“, zřejmě by to brala jako urážku – dokud nebudu stejně stará jako ona a ona nebude ještě starší. Budu navždy hnit v tom rozpadajícím se domku v jihovýchodním Londýně.

Zvednu obálku. Je tak malá – kdybych byla přijata, určitě by v ní byla spousta informací, nebo ne?

Roztrhnu ji a připravuji se na nevyhnutelné. Když čtu první větu, sotva dýchám.

*Vážená slečno Delaney-Richardsonová,
jsme potěšeni, že Vám můžeme nabídnout
místo na Dukeově akademii múzických umě-
ní v kurzu muzikálu, který začne v září tohoto
roku.*

Vidím slovo „potěšeni“, zbytek dopisu je rozmazaný.

*Na našem studentském portálu naleznete se-
znam všech dostupných ubytování, místní in-
formace a také seznam požadavků na stejno-
kroj.*

Přestávám se soustředit. Myslím, že dopis ještě pokračuje. Je tam něco o slečně Dukeové, která prosí o okamžité potvrzení přijetí místa, a další informace o tom, jak zaplatit zálohu.

Potěšeni.

Ale... jak?

Na konkurzu jsem byla příšerná. Opravdu příšerná. Nezůstala jsem tam ani dost dlouho na to, abych se předvedla v tanci a v dramatu. A můj zpěv... Spěšně otočím list a bojím se, že tam najdu nějaký dodatek k dopisu, v němž se dozvím, že jde jen o vtip. Ale to je všechno: dopis, přehled užitečných odkazů a pár

mapek, na kterých jsou vyznačeny lékárny a pohotovosti zubařů, které mají otevřeno nonstop.

Přijali mě kvůli mámě? Před lety tam studovala tanečnice. Možná poznali mé jméno a mysleli si, že musím být sakra dobrá tanečnice. Tak to budou zklamání.

Hele, koho bude zajímat, *jak* jsem se tam dostala – dostala jsem se tam. Jsem *volná*. Mohu opustit tohle místo a všechny ty hrozné vzpomínky, mohu začít nový život, ve kterém budu dělat to, co miluji.

Až tam budu, tak už jim dokážu, že si to místo zasloužím. Stanu se zpěvačkou.

Jenže je tu jeden malý problém.

Už nemohu zpívat.

2. KAPITOLA

Můj nový pokoj na koleji je malý a prostý. Je tu maličká postel, malá šatní skříň, stůl, židle a komoda, všechno vyrobené ze stejné světlé bukové dýhy. Stěny mají nevýraznou šedobílou barvu a jediné osvětlení poskytuje pouhá jedna žárovka uprostřed stropu, která je zakrytá kulovitým papírovým lustrem. Není to tu zrovna jako v Palladiu, ale pro mě je tahle strohá a bezbarvá místnost jako čistý list papíru. Nový začátek. Nový svět.

Sáhnu do kufru, který leží otevřený na posteli, a vytáhnu rámeček s jedinou vylisovanou červenou růží. Je to vůbec první květina, kterou moje máma na scéně dostala. Položím rámeček na stůl a opřu jej o stěnu za ním. V myslí se přenesu do divadelního křídla a sleduji svou maminku, jak dělá pukrle před burácejícím publikem a elegantně zdvihá tuhle růži.

Je to zvláštní – v poslední době jako bych byla schopna ji takto pozorovat jen zezadu. Zdá se, že si nedokážu vybavit její tvář. Připadá mi, jako bych to zkoušela tolikrát, že už se mi tím úplně opotřebovala paměť.

Máma zemřela loni v květnu. Byl to naprostý šok; tedy byl to šok pro mě. Nikdy mi neřekla, že už někdy rakovinu prodělala. Tentokrát ji to postihlo už podruhé a za šest týdnů ji to zabilo. Šest týdnů. Měly jsme sotva čas na to, abychom se vyrovnaly s její diagnózou, a už byla pryč. Najednou jsem musela organizovat pohřeb, vyklízet dům, aby mohl být pronajímán, a nastěhovat se k babičce, kterou jsem ani neznala. Aniž bych si to stihla uvědomit, stala jsem se dospělou osobou se spoustou zodpovědnosti, ale pořád jsem se cítila jen jako sirotek bez maminky. Bez rodiny.

Co si vzpomínám, byla jsem tu vřadycky jen já s mámou. Nikdo další. Být bez ní bylo zničující. Ale zvládala jsem to. Myslela jsem si, že to zvládám.

Až do konkurzu.

Ani po třech týdnech od toho příšerného dne se mi můj hlas nevrátil. Pokaždé když jsem si na to vzpomněla, mě pohltila vlna zahanbení spolu s přívalem zármutku, který jsem pociťovala stejně silně jako toho dne, kdy jsem o mámu přišla. Jediné, co jsem viděla, byly čtyři stěny mého pokoje; přežívala jsem na slaných tyčinkách a syrové zelenině, kterou mi babička nechávala přede dveřmi (nedej bože, aby mi snad někdy dala nějaké *opravdové* jídlo), nebyla jsem schopná mluvit, nemohla jsem ani vyjít ven. Trávila jsem čas tím, že jsem si na mobilu pouštěla staré filmy z dílny MGM nebo jsem z okna jen tak zírala do Crystal Palace Parku, zatímco jsem se snažila vybavit

si, jaký výhled jsem měla ze svého starého pokoje ve Woodland Road, kde jsem shlížela ze strmého kopce dolů na město. Nikde jsem se nemohla cítit vzdálenější od svého domova než v městském domku své babičky v Sydenhamu, i když byl jen na druhé straně téhož parku.

V noci jsem si na gramofonu pouštěla Billie Holidayovou, schoulila jsem se na posteli a brečela jsem; mohutné tiché vzlyky se rodily někde na dně mého žaludku, a jak ze mě vycházely, otrásaly celým mým tělem.

Přátelé mi zkoušeli volat, posílali mi zprávy; jednoho dne jsem je dokonce slyšela, když se objevili na prahu dveří; ale já jsem s nimi nemluvila. Nakonec se přestali snažit.

Nemohla jsem mluvit. Pokaždé když jsem se o to pokusila, moje hrdlo celé ztuhlo, přesně tak, jak se to stalo i při konkurzu – jako by si to svaly pořád pamatovaly. Byla jsem vyděšená a bála jsem se, že už ze sebe nikdy nevydám jedinou hlásku.

Ironií je, že to jediné, co pro mě babička udělala, bylo to, že mi pomohla vrátit můj hlas, abych zase mohla mluvit. Po třech týdnech, které jsem strávila ve svém pokoji, jsem se zvládla obléct a sejít dolů. Našla jsem ji tam klidně sedět, jako by nebylo zvláštní vidět mě poprvé za necelý měsíc mimo pokoj – jako by nebylo *nic špatně*. Skoro jsem se smála.

„Vypadáš hubenější.“ Souhlasně se přitom dívala na mé vystouplé klíční kosti.

„Jdu do školy, tetičko,“ řekla jsem a schválně jsem její komentář ignorovala. Můj hlas byl maličký, napjatý. Ale aspoň už byl zpět.

„Vezmi si klíč.“ Pak zase nahlédla do novin.

„Vyzvednu si tam zbytek svých věcí,“ prohlásila jsem.

Neodpověděla.

„Ty věci, které jsem si měla vyzvednout po své poslední maturitní zkoušce.“

Od ní stále nepřicházela žádná reakce, ale všimla jsem si, že můj hlas sílí.

„Víš přece, po té zkoušce, na kterou jsem ani nešla.“

„Tímhle tónem se mnou nemluv, Antoinette.“

„To myslíš vážně?“

Po skončení konkurzu na Dukeovu akademii jsem měla jít ještě na jednu zkoušku. Nikdy se mi nepodařilo tam ani dojít a zkusit to. Zasllechla jsem ji, jak mluví se školní sekretářkou, která tehdy volala, aby zjistila, kde jsem. „Je ve svém pokoji, trucuje,“ odpověděla jí.

Žila jsem s ní už dost dlouho na to, abych věděla, že nemá smysl snažit se z ní nějakou reakci dostat, ale ten vztek, který ve mně pěníl, živil můj zlomený hlas a já jsem o to nechtěla přijít. Zamračila se na mě a její pevně napjatá pokožka se jí u koutků očí svraštila.

„Možná kdybys mi nezakázala jít s tebou na ten konkurz na Dukeovu akademii –“

„Tak o tohle jde?“ Vyprskla jsem v neveselý smích. „*Pořád* jsi mi neodpustila, že jsem tě s sebou nevzala? Jsi k popukání.“

Nikdy dřív jsem se s ní takhle nehádala. Bylo to vzrušující.

„Jen jsem poukazovala na to, že kdyby ses raději přihlásila na balet, mohla jsi jít do tanečního kurzu,“ prohlásila tetička. „Nemusela jsi tam vyrazit beze mě.“

„Já *nechci* být baletka,“ řekla jsem.

„Hloupost. Samozřejmě že chceš. Máš to v krvi. *Moje* matka to dělala; *já* to dělala; dokonce i tvoje matka, aspoň předtím, než šla a všechno to zahodila.“

„Co tím mys...“

„Už jsem ti řekla, že o tom nebudu mluvit, Antoinette.“ Zavřela teatrálně oči a zhluboka se nadechla, jako by šlo o nějaký GIF s Bette Davisovou, akorát bez cigarety.

„Jsi směšná, víš to?“

„Antoinette –“

Zabouchla jsem dveře dříve, než stihla dokončit větu.

To léto jsme spolu sotva promluvily. Našla jsem si místo v jednom baru a brala si co nejvíce směn. Dříve jsem zpívala v restauraci, ale téhle brigády jsem se pak musela vzdát, protože kdykoli jsem se pokusila zpívat, sevřelo se mi hrdlo a začala jsem se nekontrolovatelně třást.

Nedošlo pak zrovna k vřelému rozloučení. Cítila jsem, že se schyluje k další hádce, proto jsem počkala, až babička večer vyrazí ven, a teprve potom jsem odjela na kolej.

Než jsem se všemi svými věcmi zvládla obě cesty, jednu vlakem, jednu metrem, a dotáhla to vše do svého nového pokoje, kde jsem si zase to všechno vybalila, byla už skoro půlnoc.

Nikdy mi ani nezavolala.

Zvuky lidí a dopravy na Goswell Road jsou uklidňující. Připomínají mi dobu, kdy jsem usínala ve svém starém pokoji v Crystal Palace: auta se rozjížděla a zase zastavovala; lidé se rozcházeli z restaurací a barů

do ulic poté, co strávili večer v Barbicanu; staří opilí muži se chechtali před hospodou na rohu.

Jediná moje žijící příbuzná mnou pohrdá. Jsem vyčerpaná a úplně sama. Ale zvládla jsem to. Jsem tady.

3. KAPITOLA

Vzbudím se ve čtyři ráno. Asi hodinu se pokouším znovu usnout, ale nakonec vstanu, vysprchuji se, obléknu a sbalím si všechno možné, co bych mohla první den potřebovat. Sotva tašku uzvednu, mám tak co dělat, abych v metru překonala eskalátory, ale k akademii dorazím včas.

A je to tady. Tohle je start mého dalšího života.

Ale než překročím práh, protáhne se kolem mě vysoká holka s dlouhýma nohama, oblečená do miniaturních sexy kalhot a šátku, který má kolem těla promyšleně omotaný jako krátký top. Má obrovskou masu blondatých vlasů a větší vrstvu make-upu, než kolik ho kdy mělo herecké obsazení *La Cage*. Jak mě mívá, zakopne o moji tašku, kterou jsem zrovna nechala klesnout na zem ke svým nohám, a spadne přímo na obličej. Pár lidí se zasměje.

„Moc se omlouvám – nechtěla jsem –“

Dívka se postaví. Prudce otočí hlavu dozadu, vlasy jí přitom bičují obličej, a prohlíží si mě odshora dolů, jako když si baronka Schröderová prohlížela Mariu von Trappovou a její doma šité šaty ze závěsů. Pak pohodí svou hřívou, podívá se na všechny, co stojí kolem, jako by je vyzývala, aby se snad ještě zkusili smát, a nakonec zmizí v jednom ze studií. Pořád zírám jejím směrem.

„Právě jsi získala svého prvního nepřítele na akademii,“ zamumlá hebký mužský hlas vedle mě. „To musí být rekord. Gratuluji!“

Otočím se a ocitnu se tváří v tvář *tomu* nejkrásnějšímu stvoření, které jsem kdy viděla (a když to tvrdím, tak opravdu nepřeháním).

Vysoký a svalnatý.

Oči jako safiry.

Hollywoodský nos.

Ústa jako... Fajn, myslím, že je vám to jasné.

Když mé oči sjíždějí jeho atletickou a opálenou postavu, všimnu si, že má opravdu velmi nákladný vkus v oblékání. Pak si všimnu jeho bot.

„Prada, zlato. Líbí se ti?“

Přikývnu.

Pak vystrčí vpřed svou ruku.

„Alec Van Damm. Senzační tanečník a všestranný *potřeštnec*, který se chystá vzít útokem Dukeovu akademii i zbytek světa. Nadšený a potěšený.“

Přitáhne si mě k sobě a dá mi pár *mlaskavých* vzdušných polibků.

Pak nastane chvíle ticha, při níž si mě s očekáváním prohlíží.

„Streisandová je naživu, dítě.“ Asi už ho rozčiluji.
„Tak jak se jmenuješ ty?“

„Aha, no – Nettie,“ hlesnu.

„Jednoslovný jméno. To se mi líbí.“ Dívá se na svůj odraz v okně a upravuje si vlasy. „Jako Cher.“

„Ne – promiň. Vlastně jsem Nettie Delaney-Richardsonová,“ prohlásím. Právě teď mám tak neuvěřitelně rozpálené tváře, že bych mohla vytápět celou akademii.

Alecova ruka se zastaví uprostřed pohybu. Očima sjede moje černé vlasy a bledou plet.

„To mě poser. Nejsi snad –“ začne.

„Myslíš, že brzy začne registrace?“ zeptám se ho rychle, než může dál pokračovat *tímhle* směrem. „Možná bych se měla protáhnout. Všichni tu vypadají tak...“

„Uvolněně?“

„Chtěla jsem říct spokojeně. Chápeš, jako mezi svými. Očekává se, že budeme takoví?“ Sleduji kolem sebe všechny ty baletky, které se válí po podlaze s nohama omotanýma kolem svých krků.

„Koho to zajímá? Tohle je náš první den, tak hlavu vzhůru. Musíš mít *nějaký* talent, abys tu mohla být. Kdoví – třeba to máš v krvi...“ Hodí po mně nenápadně okem, ale nic dalšího nedodá. Snad to byl jen takový ledabylý komentář.

„Vážně, zlato,“ říká. „Nepustili by tě sem, kdybys byla úplné budižkničemu. Tahle stará akademie si musí udržet své dobré jméno. Pojď sem. Chci tenhle okamžik zachytit jako příběh na Instagramu.“ Přitiskne si mě k sobě, aby tak vytvořil asi to nejtrapnější selfie mého života.

Právě v tu chvíli vyjde ze své kanceláře sekretářka školy. Má bílé kudrnaté vlasy vyčesané vzhůru jakoby do tvaru houby a kompletní divadelní líčení. Připomíná mi Madam Morrible z *Wicked*, jen není v té své obyčejné tvídové sukni a blůzce tak úchvatná. Určitě to bývala tanečnice. Tohle já umím poznat.

„Všichni do divadelního studia, prosím,“ vyštěkne a všechny její samohlásky jsou krátké.

Alec na mě mrkne a plácne mě po zadku, čímž mě směřuje ke dveřím.

Uvnitř je narváno. Studenti jsou všude, někteří jsou oblečeni do trikotů či mají piškoty, jiní jsou oblečeni normálně a svírají desky nebo hudební nástroje. Je toho tady tolik k vidění. Ale první, co zaznamenám, je *hluk*. Je to ohromující.

Skupinka v rohu zpívá vysoko a čtyřhlasně píseň z muzikálu *Rent*. Někdo úplně vzadu zase brnká na klavír, na zpěváky přitom nebere žádný ohled. Nějaký kluk jen kousek ode mě předvádí improvizované lyrické taneční sólo – netuším, na jakou hudbu (možná na takovou, která hraje jen v hlavě?). Všichni studenti živě debatují a snaží se přehlušit tu kakofonii zvuků.

Dav mě odloučil od Aleca. Ten se teď pozoruje v zrcadle na vzdáleném konci studia, zatímco na něj s otevřenými ústy zírá několik chlapců a dívek, kteří si mezi sebou něco šeptají. Víím, o čem se asi dohadují. Ne že by měl někdo z nich šanci.

Vmáčknu se na konec lavice u zdi a snažím se v sobě potlačit úzkost. Pro každého jsou první dny děsivé, nebo ne?

Ale když se kolem sebe rozhlédnu, nezdá se, že by to někoho jiného nějak zvlášť tížilo. Jsou tu *někteří*

z nich také prvním rokem, tak jako já? Jsem tu očividně jediná, kdo nemluví nebo nezpívá nebo se ostentativně neprotahuje. Pozoruji skupinu dívek, které se hystericky smějí, protože čtyři kluci improvizovaně předvádějí nepravou verzi *pas de quatre* z *Labutího jezera*.

A pak se stane něco zvláštního.

Prudké nádechy. Škrábové zvuky, jak se všichni rychle zvedají ze země. Atmosféra ve studiu se mění; zdá se, jako by se dovnitř dostal chladivý vánek, a nad davem se rozprostře ticho. Stovky dívek se nadechnou a zatáhnou břicha, všichni chlapani se zároveň vytahují do výšky. Na tvářích se objevují zářivé úsměvy, ruce jsou úhledně skládány do klínů, tašky jsou ukrývány za nohy. Pár chlapečků se rychle rozeběhne pro židli; jiný v *jeté* přiskočí, aby podržel dveře. Přes shluky studentů nevidím, co se děje, ale něco cítím.

Pak se dav pomalu rozestoupí a já ji spatřím.

Je vysoká, její vlasy, kdysi černé jako uhel, jsou teď vpředu stříbrné a jejich vysoko posazená linie prozrazuje, že byly celé roky sčesávány do drdolu. Zvuk jejich lodiček zní celým studiem, pohybuje se elegantně, našlapuje v pozici za deset minut dvě, nohy se jí při tom sotva ohýbají. Je oblečena nákladně, ale konzervativně v kalhotách a čistě bílé košili s límečkem vzhůru, perlový náhrdelník zdobí její štíhlou šíji, pod ním má zavěšeny brýle na řetízku. Kolik jí asi je? Šedesát?

Stejně jako ostatní se rychle postavím, zatímco ona pomalu přichází do středu studia. Prohlíží si každého studenta, kterého míjí, na jejich zoufalé úsměvy reaguje chladným pohledem, při němž instinktivně rozeznává jejich nejhorší obavy a nejtemnější tajemství.

Je jí jemně přistavena židle, ona ji však mávnutím odmítne, proto je vzápětí odstraněna. Jeden chlapec židli popadne a zase splyne s davem, jako by se jednalo o součást proměny scény, která byla dokonale nacvičena.

Temné oči Cecile Dukeové se zabodávají do davu a jsou až v příkrém rozporu s její bledou pletí a rudými rty, které sebou pošukávají, zatímco čeká na klid ve studiu, i když už teď je ticho hmatatelné.

„Dobré ráno, studenti,“ pronese. Její samohlásky jsou čisté, souhlásky ostré, její hlas, ač dokonale slyšitelný, vyvolává dojem, jako by ho nikdy nebylo třeba zvýšit. Mám pocit chladu a nevím proč, když září je teplé a mám na sobě stále svůj kabát.

„Dobré ráno, slečno Dukeová,“ skanduje v odpověď dav, ne zcela unisono.

„Věřím, že jste všichni připraveni na zahájení výuky,“ prohlásí. Zní to jako varování. „Hodnocení proběhne dříve, než nastanou vánoční prázdniny. Je však vhodné zmínit, že budete sledováni *každý jeden den* od okamžiku, kdy projdete těmito dveřmi, až do doby, kdy odtud pozdě večer odejdete, takže si nemyslete, že nezjistíme, když si tu třeba jen na chvíli usnete na vavřínech. My vidíme všechno.“

Její poslední slova rezonují celou místností a jsou hltána třemi sty páry dychtivých uší.

„Máte tu ty *nejlepší* učitele. To *nejlepší* vybavení. Takže já zcela a za všech okolností očekávám to nejlepší od vás všech...“ Její oči skenují místnost a na jednu padnou na něco, kvůli čemu se zúží. „Lauren Roseová, *pojď sem*.“

Pozornost davu se přesune na dívku o tři řady za mnou, která se zdá být v šoku z toho, že byla takto vyvolána. Třese se a zamíří do přední části studia, její spolužáci jí ustupují a jsou vděční, že se nejedná o ně.

„A-ano, slečno Dukeová?“ zašeptá.

„Jdi domů,“ prohlásí tiše Cecile Dukeová.

„Prosím, slečno Dukeová?“

„Řekla jsem, *jdi domů*.“

„J-já nerozumím, slečno Dukeová,“ koktá Lauren Roseová.

Dokonce i já, naprostý nováček v tomhle všem, chápu, že by pro ni bylo nejlepší, kdyby vypadla a otázky pokládala později.

„Každý den, který strávíš zde v tomto zařízení špičkové úrovně, je privilegium.“ Slečna Dukeová mluví jemným hlasem, ale za ním je skryto nebezpečí. „Každá výuka, které se zúčastníš, každá korekce, která je ti poskytnuta, každá příležitost, kterou dostaneš, abys mohla následovat svůj sen a vystupovat, je počtou. Nikdy jsem u svých studentů netolerovala samolibost a nehodlám s tím začít teď.“

Cítím, jak mi buší srdce, i když ani nemluví ke *mně*.

„Když se ráno probouzím, ptám se sama sebe: ‚Co se ode mě dnes očekává?‘. A odpověď je vždy taková: očekává se ode mě, že budu svým studentům inspirací; že jim půjdu dobrým příkladem; že se obléknu v souladu s tím, jaká je má pozice na této škole; že

uvítám důležité hosty z branže, kteří nás zde možná navštíví – a ráda bych zmínila, že je jich mnoho –, a že budu představitelkou hodnou pověsti, kterou tato škola získala.

A co se očekává od tebe, Lauren? Od *tebe* se očekává, že budeš tvrdě pracovat; že budeš chodit na všechny hodiny; že budeš milá a zdvořilá a že budeš vždy vypadat co nejlépe. Zeptám se tě, vypadáš teď nejlépe, jak to jen jde?“

Sem tam se ozývá šustění oděvů, jak všichni natahují krky, aby si Lauren Roseovou prohlédli. Bože, lidi, dejte jí pokoj.

Ale to jí nedopřejí. To už vím, i když jsem tu zatím strávila jen pět minut. Jsou jako smečka hyen, připraveni roztrhat každého, kdo projeví třeba jen maličko slabosti. Aspoň pak budou mít o jednu konkurenci méně.

Pravdou je, že Lauren je oblečená poměrně ne-dbale – alespoň tedy na nynější hodinu: šedé děravé legíny, jeden kdysi bílý návlek na noze – a vlasy má svázané do takového přeloženého vetchého culíku, který si někdo dělá, když se jde vykoupat. Nemá žádný make-up. Osobně sice nevidím smysl v tom, když se někdo výrazně líčí do školy, kde se pak akorát celý zpotí, ale právě teď jsem *tak* ráda, že jsem se ráno nalíčila a skryla tím ten nedostatek spánku.

Lauren Roseová sklesle svěsí hlavu, stojí tam jako ubohá hromádka neštěstí a po nose dolů jí stékají slzy, které padají na její vybledlý bordó trikot. Kéž bych mohla něco udělat. Rozběhnout se k ní a obejmout ji nebo ji vzít za ruku a utéct s ní pryč. Ale to neudělám, že? Budu tu jen bezmocně stát, paralyzovaná

zbabělostí jako všichni ostatní, a budu se za to tiše nenávidět.

Oči slečny Dukeové se bezcitně zavrtávají do zoufalé tváře Lauren Roseové. „Nemáš ani tušení, jaké to tam venku je, když dokončíš školu.“ Nechá tu větu viset ve vzduchu a otočí se k nám ostatním, pak se její pohled opět zaměří na oběť.

„Tady jsi chráněná, jako v hnízdě. Za rok už budeš venku, budeš žít na vlastní pěst, každý den budeš dělat dvě práce, budeš se snažit vyjít s penězi a každou drobnou minci navíc budeš chtít zase vydat za školu. Jsi v tanečním kurzu, že?“ Lauren přikývne.

„Zítřka nás na akademii navštíví velmi důležitý choreograf. Myslíš, že by tě zaměstnal, kdybys vypadala takhle? Není pochyb, že jednoho dne budeš bojovat za to, aby si ze sálu plného dívek tentýž choreograf vybral zrovna tebe. Až tě v prvním kole bez ohledu na to, jak dobře nebo špatně jsi podle svého mínění tančila, vyhodí, budeš se ptát proč. Odpověď je nasnadě: už totiž věděl, že by ses ani nesnažila. Pokud nemůžeš vyvinout ani trochu úsilí, Lauren, pak nemůžu ani já. Jdi domů a přemýšlej o tom, jestli opravdu stojíš o uměleckou kariéru.“

Cecile Dukeová krátce pohledem tmavých očí přelétne místnost a poté zamíří k východu ze studia. Ve snaze otevřít jí dveře o sebe dva chlapci zakopnou. A pak je ve vteřině pryč.

Studenti Lauren Roseovou těsně míjejí, aniž by se na ni podívali – nebo předstírají, že ji nevidí. Teď je z ní vadné zboží. Stojí tam, hlavu skloněnou, ramena se jí třesou, slzy tiše dopadají na novou plovoucí podlahu.

Ze studia odcházím mezi posledními.

Když kolem ní procházím – nevím, co mě k tomu vede –, zastavím se a sáhnu po její ruce. Bůh ví, jak jsem se *já* za posledních čtrnáct měsíců cítila sama. Možná chci, aby věděla, že má spojence, i když jde jen o bezvýznamnou osobu, která neměla odvalu se za ni postavit, když tu ještě byla slečna Dukeová.

Lauren na chvíli zmlkne a ne tak úplně pohlédne vzhůru, ale najednou je tu ticho, které zde předtím nebylo. Rozpačitě jen tak bloudím pohledem a vtom spatřím slečnu Dukeovou.

Dívá se na mě oknem ve foyer. *Zírá* na mě, jako bych snad byla duch.

Pak se otočí a zmizí. Vteřinu poté už slyším její béžové podpatky klapat po schodech vzhůru.

„Díky,“ řekne Lauren Roseová.

Vyskočím. Na vteřinu jsem zapoměla, co tu vlastně dělám.

„Netrap se tím,“ říkám, jako bych tady snad všemu rozuměla. „Do zítřka na to zapomene.“

„Cecile Dukeová nezapomíná,“ prohlásí.

Zní to jako prorocství zkázy. Stisknu jí ruku a nechám ji být. Přemýšlím, co na mně asi tak slečna Dukeovou tolik zaujalo.

4. KAPITOLA

Jsem zpátky ve foyer, je tu frmol jako vždy, studenti míjejí jeden druhého, dveře studií bouchají, jak se každý snaží dostat do třídy včas. Lauren Roseová je již zapomenuta, ale poselství slečny Dukeové zní hlasitě a jasně dál: hraj její hru, nebo poneseš následky. Potřebuji do té hry dostat i svou hlavu. Je to jako v *High School Musical*. Kdybych to někdy viděla (ve skutečnosti asi tak stokrát, ale to na tomhle místě nikdy nepřiznám).

Někdo do mě strčí a čistě mě srazí k zemi. Rychle se sbírám z podlahy a cítím se trapně (a bez dechu).

„Ale ne! Omlouvám se. Jsi v pořádku? Tady.“

Hlas patří vysokému a pohlednému chlapci se světle hnědými vlnitými vlasy. Nese otlučenou koženou brašnu a kytaru. Natahuje před sebe ruku, aby mi pomohl nahoru. Když ji uchopím, všimnu si, jak je

drsná. Jeho nehty jsou okousané, prsty má hranaté a na koncích ztvrdlé.

„Díky.“ Vzadu dole si uhlazují šaty, abych se ujistila, že se mi nějak nenadzdvihly. „Měla jsem koukat, kam jdu.“

„Ne, je to celé moje vina. Mám první přednášku v jiné budově a spěchal jsem, abych se tam dostal včas. Propásl jsem dnešní registraci, ale slyšel jsem, že ‚proslov‘ byl dlouhý. První den semestru a tohle všechno. Promiň.“

„To je v pohodě, vážně. Ehm...“ Shlédnu dolů na svou ruku, kterou on pořád drží v té své.

„Ach bože. Nejdřív tě srazím k zemi, pak se tě držím jako klíště. Jsem prostě příšerný.“

Směju se, když mě pouští, a mám z toho zvláštní pocit ve tváři. Už jsem se týdny nesmála. Když odchází k předním dveřím, najednou se otočí a šklebí se.

„Jak se jmenuješ?“

„Nettie.“

„Já jsem Fletch. Tak zase někdy, Nettie.“ Pak mizí v davu.

Pozoruji ho, jak odchází, a ještě pořád mám na tváři poslední záblesky úsměvu.

Dobrá. Tak tedy do třídy.

Vyběhnu schody až do nejvyššího patra budovy, kde je moje šatna, najdu si na lavičce místo a začnu se převlékat na jazz.

Je tady i ta vysoká blondýna, která ráno ve foyer zakopla o mou tašku. Zachytí v zrcadle můj pohled a pak ke mně přistoupí.

„Jen abys věděla, neměla bys mluvit s kluky z družáku,“ řekne hlasitě.

Ruch kolem ustane a všichni začnou poslouchat.

„Prosím?“

„Mluvila jsi s Fletchem. Ten je v druhém ročníku. Ty jsi v prvním. Tohle je nepsané pravidlo.“

Fletch? Ten kluk s kytarou?

„Asi tak úplně nechápu, co tím –“

„Prostě ho nech na pokoji, ano?“

Rozezní se zvonek a ona vyrazí ze šatny ven. Ostatní dívky se rozprchnou na své hodiny a šeptají si spolu, zatímco já si v hlavě snažím ujasnit, co se tu právě odehrálo.

„Neměj z ní strach,“ prohlásí holka, která stále ještě stojí ve dveřích. Je vyšší než já, míšenka, má kaštanové vlasy a oříškové oči. A je tak, tak hezká.

„Jo,“ pronesu a snažím se usmívat.

„Je to prostě jen primadona z druháku. Jsem si jistá, že takových je tu určitě spousta.“

„Pravda,“ řeknu.

„První dny jsou fakt děsivé,“ pokračuje. „Dneska ráno jsem měla sračku a tak. A stejně bych ještě mohla shodit pár kilo. Tak se za chvíli uvidíme.“ Vyklouzne ze dveří.

Líbí se mi.

Nahlédnu do rozvrhu a vidím, že mám být ve Studiu pět s někým, kdo se jmenuje Darren Walker. Vyhrabu se ze šaten a vydám se dolů po schodech, které беру po dvou.

Ta holka, co měla ráno sračku, už je ve studiu. Usmívá se a naznačuje mi, abych se k ní připojila vzadu v rohu.

Darren Walker vstoupí do místnosti, přes rameno má přehozenou tašku a v ruce kávu. Nedlouho

předtím se začal ozývat hlasitý rytmus a on se pustí do něčeho, co mohu jediné popsat jako *tu* nejsložitější rozcvičku, jakou jsem *kdy* zažila. Studenti v několika předních řadách (pravděpodobně druhý a třetí ročník) ho hned začnou napodobovat. Dívka vedle mě zachytí můj pohled a pak se do toho taky pustíme (jen s tím rozdílem, že já jsem asi dva kroky za všemi ostatními).

Po sklapovačkách, klicích, prknech, rozštěpech a provazech nám pokyne, abychom šli do zadního rohu. Ignoruji, že se mi třesou nohy a paže – první den přece nemohu být měkká. Darren nám ukáže složité cviky s piruetami a studenti je jeden po druhém předvádějí napříč místností.

Jdu do toho jako poslední. Myslím, že ze začátku mi to jde dobře, přes první stranu místnosti se dostávám bez větších obtíží. Když jsem ale ve druhé polovině, zahlédnu slečnu Dukeovou, jak na mě za oknem z chodby zase intenzivně zírá.

Ztratím půdu pod nohama a vypadnu z dvojitého obratu tak, že se kořenem nosu uhodím o zábradlí, které lemuje stěnu studia. Musí to být zlé, nikdo se totiž nesměje. Zmateně se podívám zpět do okna studia, ale tam nikdo není.

Darren ke mně přispěchá.

„Jdi a opláchni se. V kanceláři ti dají ledový obklad. Najdi si nějaký klidný koutek, kde budeš moct po zbytek dopoledne sedět.“

Na horním rtu cítím vlhkost. Udělám, co mi říká, příliš mě to bolí, než abych přemýšlela nad tím, jak jsem se právě ztrapnila.

Když vejdu do kanceláře, slečna Paigeová, sekretářka, protočí nad mým zakrváceným obličejem oči

a křikne za sebe na svou kolegyni: „Lindo! Přines prosím ledový obklad. Další zranění v prvním ročníku.“

Vezmu si ledový obklad a vleču se zpět do šaten, přitom doufám, že neskončím s monoklem. Ten se totiž moc nehodí, když se člověk snaží být nenápadný. Zbytek dívek se brzy vrátí a já bych byla ráda, kdybych tu nemusela snášet jejich pohledy. Kam jinnam mohu jít?

Do knihovny, no samozřejmě. Vyletím ze šatny. Je přímo v horní části budovy, ještě o patro nad šatnami, a je plná knih, které by chtěl číst jen třeták písíci svoji závěrečnou práci. Předpokládám, že tam budu v bezpečí.

Je to malá místnost, od podlahy až po strop přečpaná knihami, papíry, programy, notovými zápisy, skripty... Měla bych odpočívat, ale nemohu tomu odolat. Dvakrát zkontroluji, že někde poblíž nečíhá knihovník, pak popadnu židli a natáhnu se až k té nejvýše umístěné polici, špičkami prstů pak sahám na vrchol hromádky notových záznamů.

Za roh jedné stránky zatáhnu příliš prudce a spolu s ní tak vytáhnu ještě spoustu dalších papírů, které kaskádovitě sletí z police a rozprostřou se všude kolem po zemi. Už se dneska opravdu potřebuji dát do kupy. Tohle zavání tragédií.

Je toho všude kolem příliš na to, abych to dala zpět do pořádku, takže to všechno jen začnu shrnovat do hromady do svých rukou. Když už sbírám poslední stránky, zahlédnu něco žlutého, co vyčuhuje ze spodní police s knihami. Uchopím to a vytáhnu brožuru staré produkce muzikálu *Oklahoma!*, která kvůli zašlým kancelářským sponkám sotva drží pohromadě.